

1st Place Essay in The Writing Contest Organized by Donate For Children on December 23, 2007, by Nguyen Thi Ha.

SỐ PHẬN

Tạo hóa đã dựng nên cho mỗi *số phận* con người một bước ngoặt cuộc đời. Có lẽ vậy mà mỗi cuộc đời là một *số phận* khác nhau.

Tôi sinh ra không may mắn như bao người bình thường khác, dáng đi của tôi không giống bất kì đứa trẻ bình thường nào. Tàn tật – đó là từ mà người ta vẫn nói khi nhìn thấy tôi, bởi vậy mà tôi luôn sống trong sự mặc cảm và thiếu tự tin.

Các bạn biết không? Thấy những đứa trẻ khác tung tăng cắp sách đến trường mà lòng tôi rạo rực. Tôi cũng muốn được đến trường. Ngày tôi đi học cũng là lúc tôi phải đối diện với khó khăn thử thách nhiều hơn. Vào lớp học tôi không dám tiếp xúc với các bạn. Tôi như con ốc sên sợ sệt mỗi khi nghĩ đến những ánh mắt đang hướng về phía mình. Tôi sợ những lời xì xào bàn tán về tôi, giờ ra chơi tôi không dám hòa nhập vào những trò chơi cùng các bạn. Thấy các bạn trêu đùa, rượt đuổi nhau còn tôi ngồi một mình trong lớp dõi theo các bạn với ánh mắt khát khao, thèm muốn biết bao nhiêu. Giá như mình cũng được như vậy! Thấy tôi ngồi buồn, có bạn gọi tôi ra chơi cùng, tôi chạnh lòng chỉ biết gượng gạo nở nụ cười hiền lành đầu nhìn theo. Những lúc ngồi một mình tôi lại nghĩ “Giá như có phép nhiệm màu tôi ước sau một đêm dài sáng mai tỉnh lại, đôi chân tôi chạm xuống đất và đi những bước đi bình thường như những người khác.” Tôi reo lên niềm vui khôn xiết. Giá như và tất cả những gì giá như khác, rồi tôi lại ngồi buồn tự nhủ: “Đó chỉ có trong truyện cổ tích mà thôi.” Tôi tự hỏi tại sao? Tại sao ông trời lại nở đối xử với tôi không công bằng? Tại sao vậy kia chứ? Tại sao? Bao nhiêu câu hỏi tại sao mà tôi không thể trả lời được. Những giọt nước mắt nhạt nhòa lăn dài trên má thay cho câu trả lời.

Ngày lại ngày tôi không thể thoát ra khỏi sự mặc cảm, tự ti của chính mình. Nhưng kể từ khi đặt chân vào Trung Tâm Dạy Nghề Người Khuyết Tật và Trẻ Mồ Côi, tôi đã tìm được niềm vui và tiếng cười. Tính rụt rè không cho phép tôi có nhiều bạn, nhưng chính cuộc sống nơi đây đã bắt nhịp để tôi hòa nhập vào cuộc sống của những người cùng chung *số phận*. Chính sự quan tâm, giúp đỡ, gần gũi của thầy cô trong trường đã giúp tôi gạt bỏ đi mặc cảm mình là người khuyết tật. Tôi bắt đầu nhen nhóm những ước mơ mà trước đó tôi không bao giờ dám nghĩ tới. Tôi vui nhiều lắm vì mình đã cố gắng vượt qua sự mặc cảm tự ti để có thể cầm bút viết lên dòng tâm sự, cảm nghĩ thay lời muốn nói.

Tôi sẽ tiếp tục cố gắng học tập thật tốt, thực hiện ước mơ sau khi học xong, ra trường tôi sẽ có việc làm ổn định, để có thể xây những ngôi trường mà ở đó những mảnh đời kém may mắn cũng có thể nung nấu những ước mơ tươi đẹp.

Tác giả: Nguyễn Thị Hà

Phòng 1, Trung Tâm Dạy Nghề Người Khuyết Tật và Trẻ Mồ Côi TPHCM